

Ο Γιαννάκης αποφασίζει να μαζέψει όσο θάρρος έχει και να μιλήσει στην Αφρούλα στο σχολάσμα.

Ντριιιν! Επιτέλους, χτυπά το κουδούνι! Μαζεύει αμέσως την τσάντα του και τρέχει προς την έξοδο για να την προλάβει. Αν και ήδη έχουν μαζευτεί πολλά παιδιά, την ξεχωρίζει αμέσως από τις κοτσίδες της.

«Αφρούλα, μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;» της λέει σιχανά.

«Βεβαίως, Γιαννάκη» του χαμογελά το κορίτσι.

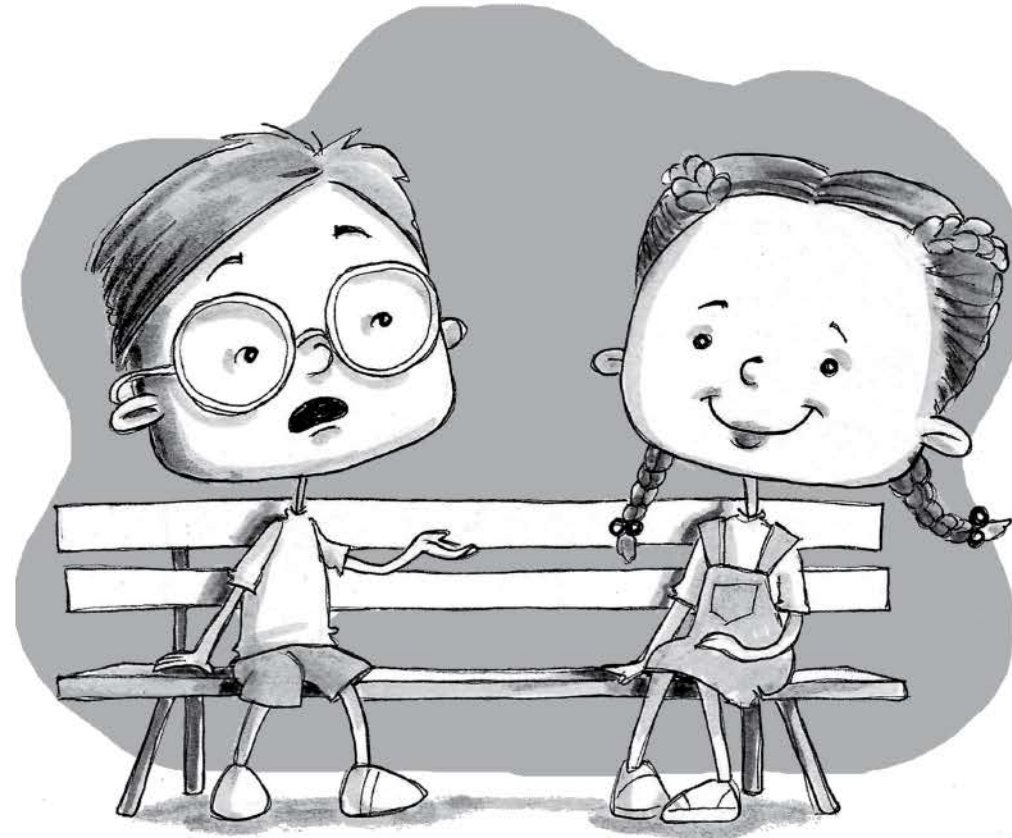
«Πάμε λίγο πιο κει;» ρωτά δείχνοντας ένα παχάκι απέναντι από το σχολείο. «Δεν θέλω να μας ακούσουν!»

Η Αφρούλα τον ακολουθεί με περιέργεια. Κάθονται και ο Γιαννάκης, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, ξεφουρνίζει την ερώτησή του.

«Πώς έκανες σήμερα αυτό το αγόρι να σταματήσει να σε πειράζει; Αυτός κάθε μέρα σε πείραζε και γελούσε!»

«Γιατί θες να μάθεις;» είναι η σειρά της Αφρούλας να ρωτήσει.

«Να! γιατί...» διστάζει ο Γιαννάκης, «κι εμένα με πειράζουν κάποια παιδιά από την τάξη. Βρίσκουν ευκαιρία, όταν δεν τους βλέπει η δασκάλα.»

Βγάζει τα βιβλία του. Την πρώτη ώρα έχουν Γλώσσα. Εκείνη τη στιγμή περνάει δίπλα του το ένα από τα τρία αχόρια και κάνει μια μεγάλη μολυβιά στο εξώφυλλο της Γλώσσας.

Ο Γιαννάκης τα χάνει. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα από όσα του είπε χτες βράδυ ο Αλεξικέραυνος. Δεν θυμάται καν τι πρέπει να πει! Μονάχα σβήνει με τη γόμα του τη μολυβιά και προσπαθεί να συκρατήσει τα δάκρυά του.

Μετά από κάποια ώρα χτυπάει το κουδούνι για διάλειμμα κι όλα τα παιδιά βγαίνουν στην αυλή. Μαζί και τα τρία αχόρια που τρέχουν προς το μέρος του Γιαννάκη και του δίνουν μια σπρωξιά. Εκείνος πέφτει κάτω. Τα τρία παιδιά στέκονται από πάνω του και γελάνε.

Μόλις η Αφρούλα βλέπει τη σκηνή, τρέχει στον φίλο της.

«Γιατί δεν κάνεις αυτό που σου είπε ο Αλεξικέραυνος;»

